

Progresivistická revoluce 2015-2024. Antiprogram (4. část)

blogosvet.cz/article/progresivisticka-revoluce-2015-2024-antiprogram-4-cast-WIRLz

Michal Klíma

Schematické myšlení

Příčiny poklesu důvěry v demokracii, Evropskou unii, zelenou politiku, vědu a očkování spočívají v selhání vládnoucích elit, v jejich sebestřednosti a propadnutí krajně levicové ideologii. Jejich řeči o hrozbách populismu, radikalismu, extremismu, antisystémovosti a dezinformací jsou manipulativní pohádky. Jsou to zástupné důvody, jenž odklánějí pozornost od skutečných příčin, tedy od vlastního zrcadla.

Michal Klíma

Politolog

20. prosince v 11:27

1,2 tis. zobrazení

[3 komentáře](#)

Příslovní praví: „*Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá*“. A také: „*Na hrubý pytel, hrubá záplata*“. A přesně tak se stalo. Progresivismus, se svou kosmopolitní utopií a ideou války dobra proti zlu, přivodil ostrou reakci občanské společnosti. Vlna radikální levice vyvolala protivlnu národního konzervatismu. Odpovídá to časové posloupnosti příčin a následků událostí v období 2015-2024.

• **Nejdříve vládnoucí progresivisté prosadili extrémní migrační politiku** a její kritiky označili za nepřátele. Následně vzniklo protestní hnutí proti masové migraci z rizikových oblastí světa. A klesla důvěra v Evropskou unii a demokratické vládnutí.

- **Nejdříve progresivisté razili čínský represivní přístup k pandemii covidu** a jeho kritiky označili za dezinformátory. Následně vzniklo protestní hnutí žádající mírnější švédský model. A klesla důvěra v očkování, vědu a demokracii.
- **Nejdříve progresivisté zavedli radikální zelenou politiku Green Deal** a její kritiky označili za dezinformátory. Následoval odpor proti devastaci evropské energetiky a průmyslu, proti snižování životní úrovně. A klesla důvěra v racionalitu Západu, zelenou politiku, Evropskou unii a demokracii.
- **Nejdříve progresivisté chtěli urychlit vznik evropského superstátu** na úkor národní a státní identity a jeho kritiky označili za nepřátele. Následně vzniklo protestní hnutí na obranu národních zájmů a státní suverenity v souladu s mezivládní spoluprací evropských zemí. A klesla důvěra v Evropskou unii, domácí elity a demokracii.

Příčiny ztráty důvěry

Jak vidno, progresivisté chtěli navodit dojem, že neexistuje alternativa k jejich vizím a že kritiku je třeba umlčet. Dnes už je zřejmé, že nejenže byly jiné alternativy, ale hlavně to byli progresivisté, kteří zastávali radikální pozice a způsobili nedozírné škody. Byly to většinou politické, mediální i akademické elity, které se hrubě mýlily, a přitom dávaly na odiv svou morální a vědeckou nadřazenost. Je to jurodivý progresivismus jako radikální proud uvnitř demokracie, jenž představuje slepou uličku vývoje.

Příčiny poklesu důvěry v demokracii, Evropskou unii, zelenou politiku, vědu a očkování tak spočívají v selhání vládnoucích elit, v jejich sebestřednosti a propadnutí krajně levicové ideologii. Jejich řeči o hrozbách populismu, radikalismu, extremismu, antisystémovosti a dezinformací jsou manipulativní pohádky. Jsou to zástupné důvody, jenž odklánějí pozornost od skutečných příčin, tedy od vlastního zrcadla.

V Česku dokládá míru odcizení domácích elit nejen průzkum veřejného mínění. Podle zjištění agentury Ipsos z října 2024 až 67 % občanů uvedlo, že politický systém dostatečně nereprezentuje zájmy občanů. Je proto neuvěřitelné, že titíž lidé, kteří nesou zodpovědnost za obří škody, i dnes bez jakékoli sebereflexe dál kážou o kritickém myšlení a dál odhalují takzvané nepřátele lidu.

Antiprogram národního konzervatismu

Vraťme se k tématu občanského protestu vůči progresivismu, z kterého čerpá národní konzervatismus ve 21. století. Z hlediska zákona akce a reakce je konzervatismus obrannou reakcí vůči progresivismu. Staví se na odpor nadměrné moci státních a nadstátních struktur. Staví se proti radikální migrační, zelené, covidistické, feministické a transgenderové politice. Proti tlaku mediálního, politického a akademického mainstreamu převychovat či zastrašit jinak smýšlející občany. Proti omezování názorového pluralismu, nevyhlášené cenzuře a následné autocenzuře.

Tento široký proud konzervativního protestu zahrnuje následující témata s opačným znaménkem, z kterých lze vyvodit ucelený antiprogram:

- 1) udržení národní identity** čili zastavení federalizace Evropy a rozvoj mezivládní spolupráce;
- 2) udržení identity evropské civilizace**, takže přechod k udržitelné migraci z méně rizikových částí světa, zahrnující ochranu vnějších hranic Evropy a návratovou politiku rizikových migrantů;
- 3) udržitelnost ochrany životního prostředí**, tedy odklon od radikální zelené politiky Green Dealu a přechod k racionální energetické a průmyslové politice;
- 4) udržitelnost sociálního státu, včetně nezadlužené budoucnosti**, tudíž ořezání přebujelého státu a přechod k odbyrokratizované tržní ekonomice;

5) návrat ke dvěma biologickým pohlavím, to znamená respekt, ne zvýhodnění několika procent sexuálních menšin.

Původ konzervativní pravice i levice

V období 2015-2024 progresivismus zplodil národní konzervatismus. V západních demokraciích tak vznikly dva hlavní póly světové politiky, jenž spolu soutěží ve volbách. Nový rozpor přepsal stranický systém, stal se dominantní štěpnou linií, která je nadřazena levoprávnímu dělení, a tudíž protíná strany pravice i levice.

Paradoxně se progresivisté zlobí na své genetické dědictví v politice. Zlobí se vlastně na sebe, aniž o tom ví. I když zplodili svůj konzervativní protiklad v celém levoprávním spektru, ostře vystupují zejména proti konzervativní pravici, což odráží jejich převládající pozici na levici.

A tak v Česku útočí na konzervativní pravicovou stranu Motoristé sobě i na konzervativní levicovou koalici Stačilo! Kateřiny Konečné. Na Slovensku útočí pouze na konzervativní levicový Smer Roberta Fica. V Itálii na pravicovou stranu Bratři Itálie Giorgia Meloniové. V Německu na pravicovou Alternativu pro Německo, ale nikoli na levicovou Alianci Sahry Wagenknechtové. Ve Francii na pravicové Národní sdružení Marine Le Penové, ale jen minimálně na levicovou Novou lidovou frontu. A konečně v USA útočí na Trumpa a jeho pravicovou Republikánskou stranu.

Kam kráčí konzervatismus?

Když už jsme začali příslovími, uveďme jedno na adresu národního konzervatismu: „*Jeden za osmnáct, druhý bez dvou za dvacet.*“ Do budoucna je totiž možný scénář, že rovněž konzervatismus, podobně jako progresivismus, podlehne netoleranci a nenávisti, vábení elitářství a autoritářství a také nutkání k pomstě.

V tom případě by radikální progresivismus zplodil podobně radikální konzervatismus. Šlo by o dvě strany téže mince. O dvě krajnosti. Připomíná to aktuální stav v USA, kdy je země rozdělena na dva tábory: levicové pokrokáře a pravicové trumpisty. Zda převáží polarizace a v jaké míře, to bude záviset hlavně na stylu vládnutí nové Trumpovy administrativy. Naděje i rizika jsou nemalá.

Schematické myšlení

Myšlenkový svět se schematizuje. Buď patříte do tábora progresivistů, nebo konzervativců. Buď dobro, nebo zlo. Buď my, nebo oni. Dva nesmiřitelné póly. Nic mezitím. Žádné naslouchání. Žádný dialog. Pouze černobílé vidění. Uzavírání do sociálních bublin.

Život na planetě Země je však složitý, zachovává si pestrobarevnost. Nechceme-li mít realitu, opusťme stádní jednostrannost. Připusťme názorovou pluralitu. Platí to v případě progresivismu i konzervatismu.

V následujících letech půjde o to, aby v rámci konzervatismu převážil umírněný proud. Jen tehdy započne návrat k dostředivé politice a vnitřnímu smíru. Jen tehdy nastane deideologizace morálky, vědy i mezinárodních vztahů.

(Příště 5. část)

Text vyšel zkráceně pod názvem „Protivlna k progresivismu“ Mladá fronta DNES, 19. 12. 2024, s. 10

Autor tohoto článku přeje všem krásné vánoční svátky a mnoho sil, zdraví a štěstí v novém roce 2025!